

Čís. 7986.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888).

Zaměstnanci přísluší proti podnikateli náhradní nárok pouze za podmínek § 46 zák. i tehdy, netrvaly-li následky podnikového úrazu přes 28 dnů.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 1699/27.)

Žalobce, kočí v podniku žalovaného, byl při výkonu služby pokousán psem žalovaného. Úrazová pojišťovna odepřela žalobci vyplácti úrazový důchod, ježto jeho poranění bylo vyhojeno před uplynutím čtyř týdnů a pojištěncům u Úrazové pojišťovny dělnické náleží úrazový důchod teprve počínajíc pátým týdnem po úrazu, když jejich neschopnost k práci trvala přes čtyři týdny. Žaloba proti zaměstnavateli o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Oba nižší soudy dospěly ze zjištěných skutkových okolností k závěru, že v souzeném případě jde u žalobce o úraz, jenž jest podle § 5 zákona o úrazovém pojištění dělnickém na roveň postaven úrazům podnikovým. Dovolatel proti tomuto závěru nebrojí, soud dovolací nemá rovněž pochybností o jeho správnosti a dlužno tedy z něho vycházeti při přezkumu věci po stránce právní. Dovolání zdůrazňuje, že jde jediné o otázku, zda se ustanovení zákona o úrazovém pojištění dělnickém vztahují i na případy podnikových úrazů, jichž následky netrvaly 28 dnů, a kde tudíž nenastala podle § 6 (1) úrazového zákona povinnost úrazové pojišťovny k náhradě. V pravdě jde však při rozhodnutí sporu o to, zda žalovaná firma jest povinna žalobci nahraditi škodu z podnikového úrazu, při němž bylo léčení skončeno již v 21 dnech po úrazu bez následků, jež by v podstatě omezovaly žalobcovu schopnost k výdělku. Jak bylo již v rozhodnutí čís. 6572 sb. n. s. podrobně vyloženo, není mezi podnikatelem a dělníkem poměru úrazového, nýbrž jest mezi nimi jen poměr pracovní. Úrazový poměr mezi podnikatelem a dělníkem jest vyřazen zřízením úrazové pojišťovny dělnické a zavedením povinného úrazového pojištění. Z toho plyne, že dělník může si činiti nárok z podnikového úrazu zpravidla pouze proti úrazovně, proti podnikateli však jediné za podmínek § 46 prvý odstavec úraz. zák., když podnikatel přivodil úraz dělníkův úmyslně. Ježto není sporno, že o tento výjimečný případ tu nejde, nemůže žalobce z důvodu podnikového úrazu na žalovanou firmu požadovati náhradu škody. Na tom nic nemění okolnost, že úraz žalobcův byl vyléčen v době kratší 28 dnů, tedy dřív, než vzešel žalobci podle § 6 prvý odstavec úrazového zákona nárok na úrazový důchod, neboť pro dobu kratší čtyř týdnů bylo o dělníka utrpěvšího

podnikový úraz postaráno zákonnou institucí nemocenského pojištění, — jakž plyne z ustanovení § 65 zákona ze dne 30. března 1888 čís. 33 ř. zák., pokud se týče nyní z ustanovení § 247 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., a také při nemocenském pojištění má pojištěnec nárok pouze proti nemocenské pojišťovně, nikoliv též proti zaměstnavateli (rozh. čís. 7142 sb. n. s.). Byloť by přímo protismyslné, by dělník utrpěvší úraz těžší, vyžadující léčení delšího 28 dnů, byl na tom hůře, než dělník, jemuž se přihodil jen lehčí úraz, vyléčený v kratší době. A k takovému důsledku by se došlo, kdyby se přisvědčilo k dovolatelovu názoru, že při podnikových úrazech lehčího rázu, jichž následky trvají přes čtyry týdny, přísluší dělníku proti podnikateli náhradní nárok podle předpisů občanského zákona.

Čís. 7987.

Mezinárodní právo soukromé.

Československé právo jest příznivější pro tuzemce, žalovaného říšskoněmeckým příslušníkem o uznání nemanželského otcovství, v otázce, zda kritická doba trvala 301 den před porodem, a dlužno proto vzhledem k čl. 21 uv. zák. k něm. obč. zák. použití práva československého.

Třístý den před porodem se započítává do kritické doby.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Rv I 439/28.)

Nemanželské dítě, zrozené z příslušnice říšskoněmecké, domáhalo se na tuzemci uznání otcovství. Ve sporu bylo zjištěno, že se soulož stala dne 9. nebo 11. listopadu 1924, dítě se však narodilo teprve dne 8. září 1925. **Procesní soud prvního stádu** žalobu zamítl, ježto se dítě narodilo až po uplynutí kritické doby, jež skončila dne 5. nebo 7. září 1925. **Odvolační soud** napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 1927 Rv I 1850/27, čís. sb. 7601 nebylo vysloveno jenom, jak dovolání, chtějíc mítí rozepří rozsouzenou podle práva německého, doličuje, že pro určení nemanželského otcovství platí právní řád státu, jehož příslušníkem jest matka v čase slehnutí, nýbrž dále ještě, že ve styku s Německem platí právem odvety druhá věta čl. 21 uvozovacího zákona k německému občanskému zákoníku, že tedy nemohou býti proti zdejšímu nemanželskému otci vzneseny dále jdoucí nároky, než je uznává právo domácí. Poněvadž podle práva československého platí domněnka nemanželského otcovství při tělesném obcování v době 180 až 300 dnů před porodem, kdežto § 1717 něm. obč. zák. určuje dobu počítí na 181. až 302. den před porodem, československé právo jest tedy s hlediska souzeného případu